

A mai naptól Goda Miklósné Szikszai Gabriella hetedik kiállítását láthatjuk itt a Lorántffy Galériában. A hetes számmesekezdő formula, gondoljunk a hetedhét országon is túl játszódó csodás történetekre. Ez a szám a világ eseményeinek magasabb szemszögből való megfigyelésére, megélésére utal. A magyar mondakörben azt a célt szolgálja, hogy túljussunk a kihívásokon és az akadályokon.

A kiállítás képei egy ilyen magasabb szemszögből mutatják be a körülöttünk élő világot, a természetet. Egy egészen különleges nézőpontból láthatjuk az egyébként mindennapinak számító jeleneteket, hiszen ki ne látott volna már madarat, fát, fűvet, bogarat? Mi ennek a különlegességnek a titka, miért szeretjük annyira Gabika képeit? Nekem személy szerint (és ezzel nem vagyok egyedül), már hozzátartoznak az életemhez, hiszen a közösségi oldalon megosztva mindennap arra figyelmeztetnek, hogy a világ nem csak városi utca és szürkesség, hanem valami sokkal izgalmasabb és gazdagabb. És ez a gazdagság itt van mellettünk, a képek többsége Dunaújvárosban készült. Mi ez a különleges nézőpont, mi a titok?

Úgy gondolom, Gabika érti és beszéli azt a rejtett és csöndes nyelvet, amellyel a természet folyamatosan kapcsolatba lépne velünk, ha észrevennénk a jeleit. A digitalizált világ eszközei és zörejei között élve a kommunikációról leginkább az ímél és a cset, esetleg a telefon jut eszünkbe, a tőlünk távol tartózkodó ismerőseinkkel való kapcsolattartás. Ezek a képek viszont másról, a közelségről szólnak. Művészi módon ábrázolnak egy párbeszédet, amelyet a fényképész folytat a természettel. Ennek feltétele a folyamatos jelenlét és a figyelem. A képek mellett olvasható címek is ezt igazolják, csak néhányat említek: a csipkebogyó farsangi jelmezére utaló Indián; a Virágszoknya, amin egy kis katica végre rózsaszín szoknyába bújhatott; de itt van a földre küldött isteni segítség bizonyítéka is, az Angyalka vagy a képzelet világába repítő, titokzatos Meseerdő.

A magyar irodalomból Radnóti Miklóst és az ő természethez való viszonyát juttatja eszembe ez a nem mindennapi párbeszéd. Egy gyönyörű őszi kép színeibe a múlt idő szépségét és a közeli elmúlás miatti szorongásunkat vetítjük, a költőnél ez így hangzik: „Nyugtalan őszi, emelkedik,/ süllyed a lombon a rozsdá,/ Hűvös az égi lehellet;/ nem melegít, csak füstöl az ég,/ csak sóhaja van ma a napnak.” (Nyugtalan őszi) Vagy a téli hideg szépség bemutatásakor együtt fázik velünk minden: „Hóbefagyott levelet/ kaparász dideregve a szellő” –írja Radnóti. (Papírszeletek – Tél) De nemcsak mi zúdítjuk érzéseinket a természetre, a természet is üzen nekünk. A Déltől estig c. versből néhány sor: „Fölbred most a táj,/ megered a szava,/

madarakkal fején/ meghajlik könnyedén/ s csörögni kezd a fa.”

Az itt bemutatott képek fontos üzeneteket közvetítenek. Mindenekelőtt az élet csodájáról, az újjászületés lehetőségéről, harmóniáról, humorról és játékosságról, a hidegség fájdalmas szépségéről. A reményről, hogy a ránk váró megpróbáltatásokhoz van körülöttünk elég erő, s a kincsek felismeréséhez kaphatunk elég érzékenységet.

Kedves Gabika! Köszönjük neked, hogy ráirányítod a figyelmünket a szépségre, egy rendkívül gazdag világra, amelyben te olyan otthonosan mozogsz. Jó arra gondolni, hogy a hetes nem a legnagyobb a varázserejű számok világában. A kilences a tökéletesség száma, a gyógyítás eszköze, a tizenkettes a teljességé, és még sorolhatnám. Van folytatás, születnek még képek, és mi továbbra is várjuk, hogy közvetítsd nekünk az élet apró rezdüléseit. Hiszen hetedhét országon túl kezdődnek a mesék és a csodák. Köszönöm a figyelmet!